

* * *

ԼԵՒՈՆ ՄԱՆՈՒԷԼԵԱՆՑԻ

Երբ ես տեսնում եմ, որ մոլեգնաբար
Եղբայր եղբօր դէմ դարան է գործում,
Եւ մարդիկ չընչին շահերի համար
Մատնում են իրար և դաւաճանում.
Երբ ես տեսնում եմ—սիրոյ դիմակով
Ծածկւած անսահման ինքնասիրութիւն,
Իդէալների շողշողուն փայլով
Քողարկւած կոպիտ նիւթապաշտութիւն,—
Այդժամ ահամայ ինձ այցելում է
Յուսատեսութեան մոլեգին ոգին,
Եւ լոյս-աշխարհըն աչքիս ընկնում է
Այդ չարաբաստիկ մըռայլ բոսայիւն.
Եւ իմ շրթունքից կարծես ուզում են
Թափւել անէծքներ մարդկութեան վերան,
Ես ապրստամբում, ալէկոծում եմ
Անողորքելի ովկեանի նըման:
Էլ չը կայ այդժամ ինձ համար աշխարհ,
Ուր անկեղծ սիրով մարդիկ են ապրում.
Այդժամ կայ միայն մի վայրի անտառ,
Որտեղ գոյութեան արիւննուշա կըռւում
Արիւնածարաւ գայլեր են վըխտում...

Բայց յանկարծ ահա սըրտիս խորքերից
 Լըսում եմ ազնիւ բարկութեան գոչիւն.
 Վճիթէ մոռացար Քրիստոսի ճակտից
 Առւակի նըման կարկաջող արիւն,

Մճիթէ մոռացար

Այն հազարաւոր մարտիրոսներին,
 Որ սուրբ արիւնով, մահով չարաչար
 Նորա կըտակը մեզ աւանդեցին...»
 Եւ իսկայն արագ բարձրընդունւմ է
 Ահա վարազոյրն հեռու անցեալի,
 Եւ աչքիս առջև ներկայանում է
 Մի սուրբ բազմութիւն նահատակների:

Ահա ներոնի հեթանոսական

Խաւար պարտիզում վառ վառ ճըրագներ—
 Զինւորներ են այն Քրիստոսի անուան,
 Կենդանի մարդկանց վառւող մարմիններ,—
 Փայլուն վըկաներ մարդասիրութեան:
 Ահա կըրկէսի լայն ասպարիզում
 Հռովմի զոհերը շարեշար կանգնած...
 Պիտի յօշոտւին վազրի ճանկերում
 Մարդկային սիրով նոքա տոգորւած:
 Ահա ճարճատող խարսիկի վերան
 Բոցավառւում է կենդանի մարմին—
 Մեռնում է յանուն մարդասիրութեան,
 Բայց ջերմ աղօթք է նորա բերանին...
 Իմ աչքի առջև գալիս անցնում են
 Անվերջանալի կորովի դէմքեր
 Եւ ջերմ հաւատով նոքա պարպում են
 Մահաբեր թոյնով լի-լի բաժակներ,
 Եւ իմ սըրտի մէջ խորը ցայտում են
 Նոցա կըշտամբանք, նոցա հայեացքներ...

Ո՛հ, սի՛րտ իմ, սի՛րտ իմ. մէթէ մարդկային
 Ջերմ, արի արիւն չէր քո մէջ խաղում,
 Որ այն նենգ, մոլար, չար ոգու ձեռին
 Պըղտորում էիր և արէկոծում...

Այս չար խաւարում վառւի՛ր դու կըրկին.
 Ոհ, սի՛րտ իմ, ինձ տար դէպ՛ իմ ցանկութիւն,
 Եւ թո՛ղ ուղեցոյց աստղերըդ լինին
 Պայծառ գեղարեւտ և խոր գիտութիւն:

Մօսկւա, 1889 թ., 18 օգոստոսի: